SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 199. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 18, 1991. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го ЖОВТНЯ 1991 Ч. 199. РІК XCVIII.

ПАРТОКРАТИ НАМАГАЮТЬСЯ ВІДОКРЕМИТИ ДОНБАС

Донецьке (ПБ УРП). — На сесії Донецької Обласної Ради народних депутатів основним питанням порядку денного була політична ситуація в Україні, а зокрема в Донбасі.

На вимогу народного депутата СССР Віктора Гончарова до порядку денного сесії включено питання про ставлення до Акту про незалежність України, прийнятого Верховною Радою 24-го серпня і про проведення східньоукраїнської асамблеї. Під час праці сесії в залі кількакратно виникали конфлікти. Завзяті українофоби — Віктор Гончаров, депутат Верховної Ради України Альберт Корнєєв — він на сесії Верховної Ради єдиний проголосував проти Акту про незалежність України — представники „Демократичеського движения Донбасса", створеного партократами після розпуску і заборони КПУ (воно в своїх програмових документах відкидає право України на незалежність і виступає за створення автономної Донецько-Криворізької Автономної Республіки) створювали напружену атмосферу в залі нарад, нав'язували ідею сепаратизму та автономії для Донбасу. Якщо слідкувати за сесією то видно, що за проголошення Донбасу рес публікою і відокремлення його від України виступають партократи комуністичного походження, представники командно-адміністративного апарату у промисловості і радах.

Друга сила, яка стимулює цей процес, це певні політичні кола в Росії. Вони явно хочуть використати у своїх політичних іграх „карту Донбасу" для шантажу України. Для них дуже вигідно перетворити Донбас у чергову „гарячу точку" на карті колишнього Союзу.

Народний депутат СССР В. Гончаров підготував і зачитав на сесії звернення до жителів і депутатів східних областей України, в якому Акт про незалежність названо „ударом по демократії". Але завдяки зусиллям демократичних сил Донбасу і депутатів Обласної Ради від демократичного бльоку сепаратистам не вдалося втягнути донечан у авантюру. Сесія прийняла звернення до верховної Ради України, в якому вказано на необхідність в нову конституцію України ввести принцип федеративного земельного устрою.

УХВАЛЕНО ЗАКОН ПРО ЦІЛІСНІСТЬ УКРАЇНИ

Київ (ПБ УНС, Р.Р.). — Тут у п'ятницю, 11-го жовтня, з початку робочого дня депутати Верховної Ради України розглянули ряд проєктів законів і постанов, які доопрацьовувалися в комісіях.

Більшістю голосів ухвалено закон про відповідальність за дії спрямовані на порушення територіяльної цілісности України, внесено зміни до статті 62 Карного кодексу, де записано: „Публічні заклики до насильницького повалення чи зміни державного і суспільного ладу, а так само заклики та дії і інші спроби, спрямовані на порушення територіяльної цілісности України, або розповсюдження з цією метою матеріялів з закликами до таких дій, караються позбавленням волі на строк до трьох років, або штрафом у розмірі до 10,000 карбованців. Повторні такі дії — до семи років або штраф до 20,000 карбованців.

Внесено доповнення і до закону про місцеві ради народних депутатів та місцеве самоврядування. Повноваження ради народних депутатів припиняються достроково у випадку, якщо рада ухвалить рішення, спрямоване на порушення територіяльної цілісности України, самочинну зміну її адміністративно-територіяльного устрою.

Далі на сесії затверджено постанови про зміну меж ряду міст та про перейменування деяких міст України. На закритому засіданні депутати розглянули пакет проєктів постанов і законів про концепцію оборони України, будівництво збройних сил України та крайової гвардії, про соціяльний і правовий захист військовослужбовців, які проходитимуть службу на території України та членів їх родин. Депутати схвалили концепцію оборони та будівництва збройних сил України. Ухвалено також ряд постанов про проведення всеукраїнського референдуму на підтвердження проголошення Акту про незалежність України, про забезпечення проведення референдуму та виборів президента України і створення рівних умов кандидатам на президента, про зміст і форму бюлетеня для голосування на референдумі.

Цього тижня депутати працюють у постійних комісіях Верховної Ради, а чергове пленарне засідання сесії Верховної Ради відбудеться у вівторок, 22-го жовтня.

ДЖ. БУШ ЗНОВУ ЗДОБУВ ПЕРЕМОГУ

Вашінгтон. — Сенат не зміг відкинути вето Президента, яке Джордж Буш наложив на законопроєкт про продовження виплати допомоги безробітним. Прихильникам цього законопроєкту забракло двох голосів для того, щоб законопроєкт набув статус закону, за нього повинно було проголосувати дві третини членів Сенату тобто 67 осіб. Підсумки голосування — 65:35.

Голосування свідчить про новий успіх президента Буша, якому вже вдруге за останні два місяці вдається відбити наступ законодавців-демократів, які добиваються розширення пільг для безробітних. Не виключено, що тепер демократи спробують модифікувати свою пропозицію і намагатимуться втретє подолати спротив Адміністрації.

Результати голосування, що відбулося у середу, 16-го жовтня, також свідчать про другу підряд перемогу Адміністрації за останні два дні. У вівторок Сенат затвердив суддю Кларенса Томаса новим членом Верховного Суду. Кандидатуру негра-консерватиста Томаса ліберали зустріли в штики.

Законопроєкт, який пропонує демократична більшість у Конгресі, має на меті продовжити виплату допомоги безробітним від встановлення 26 до 33 — 46 тижнів, судячи з обставин. Цей закон, якщо б він був прийнятий, обійшовся б Федеральному урядові ще в 6.4 біл. дол. і значно збільшив би і без того величезний дефіцит федерального бюджету.

Білий Дім вважає, що така щедра допомога безробітним в даний час уже не є надто необхідною. За основними економічними показниками спад, який пережила останнім часом економіка країни, минає. Адміністрація Буша стоїть на становищі більш поміркованої пропозиції про допомогу безробітним, яку висунув сенатор-республіканець Роберт Дол, віддаючи перевагу цій пропозиції хоч би тому, що Р. Дол знає, де взяти додаткові фонди, необхідні для реалізації його задуму.

ЗАХІД ШУКАЄ ЗАСОБІВ ЗБЕРЕЖЕННЯ СОЮЗУ

Бангкок, Таїланд. — Джеймс Стернголд, кореспондент газети „Ню Йорк Таймс", пише у числі з 15-го жовтня, що секретар скарбу в уряді президента Джорджа Буша, Ніколас Ф. Брейді, заявив кореспондентам, що налагодження дружніх відносин республік з центральним урядом в Москві були б проломом і захотою до започаткування масової допомоги для СССР. Він твердить, що підписання союзного договору є ключем до розгорнення широкої економічної допомоги в процесі перебудови совєтської господарської системи.

Минулої неділі представники „великої сімки" видали комунікат про „історичні рішення" в Бангкоку, які запали після довших переговорів західніх рятівників московської імперії і посланників президента СССР Михаїла Горбачова. Совєтські пропагандисти чарували західні делегації заявами про перехід совєтської економічної системи у систему вільного ринку і започаткування повного демократичного процесу. Головним речником був віддано молодий економіст Гарвардського виховання Григорій Явлінський, якого притягнув до співпраці Горбачов після того, як існували наявні познаки упадку імперії.

Ніхто з-посеред економічних і політичних аналітиків не сумнівається, що Н. Брейді репрезентував в Бангкоку президента Дж. Буша, який після його виступу в Києві все ще вірить у збереження якоїсь форми Союзу.

Олег Богомолов, представник уряду Російської федерації і речник уряду Бориса Єльцина, заявив, що він не думає, що республіки приймуть плян Явлінського і власне може тому Кремль постарався про кілька „кваліфікованих виступів" в користь Союзу, між ними і про виступ Н. Брейді. Крім того Віктор Геращенко голова совєтського центрального банку сказав, що державна каса „майже порожня", якщо йдеться про резерви твердої валюти.

Совєтське задоволення на Заході перейшло вже 70 біл. дол., а економіка знаходиться в повному хаосі. Це вб'є імперію, кажуть спостерігачі, скоріше чи пізніше.

І. Юхновський розгортає передвиборчу кампанію

Дніпропетровське (УНІАР). — Минулого тижня, тут перебував кандидат на президента України, голова Народної Ради Ігор Юхновський. Він зустрівся зі студентами і викладачами Дніпропетровського Державного Університету, з представниками робітничого колективу ракетно-космічного комплексу „Південний машинобудівний завод" і також відвідав облвиконком.

На зустрічі з громадянами міста І. Юхновський виклав головні тези своєї плятформи та відповів на запитання виборців. Порівнюючи свою економічну програму з програмою Леоніда Кравчука, І. Юхновський схарактеризував Кравчука, як прибічника центрального економічного моделю України і визначив свою програму, як програму побудови децентралізованої ринкової економіки. Щодо подробиць зустрічі, то І. Юхновський повідомив, що добре знайомий з дорадником М. Горбачова Георгієм Явлінським, який є львів'янин і учився в одній клясі з донькою І. Юхновського.

З'ЇЗД УМІ

Ню Йорк. — Український Музичний Інститут Америки влаштовує тут загальний з'їзд учителів УМІ, який відбудеться в неділю, 27-го жовтня, початок о год. 10-ій ранку. В програмі: год. 10-та ранку — звіти Президії і відділів УМІ; год. 12:30 полудня — показові лекції учнів нижчих і середніх курсів. Провадитимуть вчителі О. Протиняк, Т. Богданська, Д. Карванович. Год. 2-га по полудні — розповідь голови Спілки Композиторів Львова Мирослава Скорика про сучасне музичне життя в Україні. З'їзд відбуватиметься в домівці УМІ, 136 Друга авеню, 4-ий поверх.

М. Чупа кандидує на радного міста Воррен

Воррен, Миш. (Я. Дужий). — Потішаючим явищем у ворренській громаді є зацікавлення американським політичним життям. В передвиборах до Міської ради цього міста, третього по величині в Мишиґені кандидував Михайло Чупа. По професії учитель, працює в обезпеченевій системі. Він колишній учитель українських парафіяльних шкіл, колишній голова церковного комітету св. Йосафата, голова Клюбу батьків.

Досвід, який громада здобула із виборчої кампанії Дмитра Кульчицького не пішов намарно. Численна родина Чупів далий його повну підтримку, його дружина і діти віддалися цілковито справі його вибору на радного.

На дев'ятьох радних міста Воррен вибирають 18 кандидатів із числа 31. В листопаді із цих 18 виберуть 9. М. Чупа у передвиборах вийшов на сьоме місце. Отже є повна підстава надіятись, що він стане радним Воррену.

Вибори вимагають фондів, тому комітет вибору М. Чупи закликає українську громаду вибрати М. Чупу до Міської ради міста Воррен і забезпечити його фінансово. Чеки, грошові перекази і готівку можна складати на: Committee to Elect Michael Chupa to the City Council, c/o T. Duzey, 26657 Haverhill, Warren, Mich. 48091.

Наказують саботувати референдум

Київ (УНІАР). — Народний депутат України Микола Поровський повідомив про те, що має копію таємної директиви генерального штабу СССР, згідно з якою військові частини в Україні повинні ігнорувати розпорядження кабінету Міністрів і Верховної Ради України. Документ також зобов'язує військове керівництво в республіці зробити все можливе для неуспіху референдуму про незалежність, призначеного на 1-го грудня.

Кореспондент „Інтерфаксу" звернувся до підполковника Валерія Мананнікова, який того дня чергував у військово-політичному управлінні Київської військової округи, з проханням прокоментувати заяву депутата. В. Мананніков відповів, що не чув про існування такого документу.

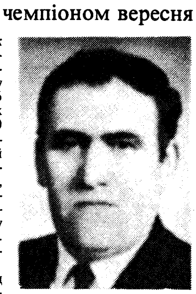
ДОПОВІДЬ С. ПУШИКА

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку влаштовує доповідь Степана Пушика, гостя з Івано-Франківського, члена Спілки Письменників України, члена ПЕН-клюбу, народного депутата Верховної Ради України, на тему: „Українська література у час народження нової незалежної держави". Доповідь відбудеться у четвер, 24-го жовтня, в домі НТШ, 63 Четверта авеню. Початок о год. 6:30 вечора.

Я. Билень став організаційним чемпіоном вересня

Джерзі Сіти, Н. Дж. — Як повідомляє Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу, у вересні цього року УНСоюз збагатився на 106 нових членів, забезпечених на загальну суму 1,157,500 дол. Організаційним чемпіоном місяця став перший раз Ярослав Билень, секретар 17-го Відділу в Чикаго, який здобув 13 нових членів. Головний Екзекутивний Комітет складає йому гратуляції за це непересічне досягнення та щиру подяку за його труд.

Чотири організатори придбали по п'ять членів: Христина Гербеги, Відділ 269-ий, головна радна Текля Мороз, Відділ 465-ий, Катерина Назарк, Відділ 183-ій, і голова Окружного Комітету Чикаґо мгр Роман Припхан, Відділ 399-ий. Їм також належиться щира подяка і признання.

Я. Билень

В організаційних змаганнях взяло участь 57 відділових організаторів. На жаль, Відділи у шістьох Округах були зовсім не активні в організаційній праці. Дев'ятимісячні організаційні досягнення УНСоюзу виявляють, що:

Найбільше число нових членів придбав Михайло Кігічак, Відділ 496-ий у Сіетлі, Ваш., — 125 нових членів. На другому місці є Йосиф Чабан, Відділ 242-ий, з 36 новими членами і Ярослав Билень, Відділ 17-ий, з 22 новими членами.

Окружний Комітет у Філядельфії взяв перше місце відносно числа нових членів — 125.

Окружний Комітет Трой-Олбані має перше місце у змаганнях за найкраще виконання організаційної квоти — 84%.

Річна організаційна квота округи є базована на кількості членів в окрузі, а не на минулорічних організаційних осягах.

Дуже добре вив'язується у своїй праці Округа Шамокін, яка доганяє осягнено квотою 78,5% Округу Трой-Олбані. На третьому місці є Округа Бостону з осягненою квотою на 70%.

Рік 1991 добігає скоро до кінця, але перед організаторами залишається ще дуже багато праці для виконання наміченої організаційної мети. Головний Екзекутивний Комітет закликає всі уряди відділів посилити організаційну праці, щоб якнайкраще виконати свій обов'язок, тобто дбати про ріст УНСоюзу.

В УКРАЇНІ

(З повідомлень УНІАР і ПС УРП)

Симферопіль. — Тут 6-7-го жовтня відбулася міжнародна наукова конференція під назвою „Проблеми історії Криму". Привітальною промовою конференцію відкрив голова Верховної Ради Криму Микола Багров. Він акцентував увагу на необхідності об'єктивного висвітлення науковцями проблем історії Криму, підкресливши питання територіяльної приналежности півострова. У праці конференції участь беруть з різних республік та з-за кордону. Крім фахівців до праці долучилися представники кримсько-татарського національного руху. З ґрунтовною доповіддю на засіданні виступив викладач Симферопільського Університету, кандидат історичних наук Олександер Зарубін. Темою його виступу став період історії Криму за совєтських часів. У своїй доповіді О. Зарубін звернув особливу увагу на зв'язки України і Криму, як самостійної демократичної республіки у часи громадянської війни 20-их років. **Бурхливою була реакція слухачів на виступ з доповіддю московського професора Інституту історії СССР Андрія Саніна, який висвітлив зовнішньо-політичні аспекти історії Криму тенденційно з яскравим шовіністичним учинком.**

Тут стало відомо, що запланована 4-та сесія ВР Криму розпочала свою працю в половині жовтня. Одним з питань, що розглядалися сесією було проведення референдуму щодо територіяльної приналежности Криму. За словами голови ВР Криму М. Багрова, для вирішення кримських питань на сесію прибудуть Леонід Кравчук і Борис Єльцин.

Галич. — Тут 4-го жовтня відбулася чергова сесія Районної Ради, у якій взяли участь народні депутати Обласної Ради, керівники районних установ, підприємств, організацій, голови колгоспів і директори радгоспів. З доповіддю виступив заступник голови райвиконкому Ярослав Савків, який розповів про здійснювання земельної реформи у Коломийському районі.

Івано-Франківське. — У залі Педагогічного Інституту ім. Василя Стефаника відбулися 6-7-го жовтня збори інтелігенції Прикарпаття під назвою „Україна, незалежність, інтелігенція". Збори відкрив художник Опанас Заливаха. У виступах взяли участь народні депутати України, науковці, предотавники новітніх організацій. Промовці доповідали про внесок інтелігенції Прикарпаття у розвиток демократії, становлення суверенітету України.

Бяли Бор, Польща. — У місточку на Балтійському узбережжі, у Кошалінському воєвідстві, де мешкає багато українців, відкрито пам'ятник поетові Тарасові Шевченкові. На урочистості з'їхалися гості з України, а також колективи художньої самодіяльности з різних частин Польщі. У Кошалінському воєвідстві пройшли дні культури присвячені Кобзареві. На семінарі, що його влаштував Союз Українців в Польщі, головною темою стала пов'язаність двох культур, зокрема української і польської літератури.

Полтава. — 3 432 жителів міста і области, опитаних на початку жовтня щодо майбутніх виборів президента, за Леоніда Кравчука висловилися 29 відсотків, за Вячеслава Чорновола 22 відсотки, за Левка Лук'яненка 11 відсотків, за Ігоря Юхновського 9 відсотків, за Володимира Яворівського 6 відсотків, інші 8 відсотків, не визначилися 12 відсотків, а 3 відсотки громадян не хочуть брати участи у голосуванні.

Івано-Франківське. — Міська організація Руху звернулася до керівників і трудових колективів, підприємств та організацій Івано-Франківського із закликом активно включитися у кампанію за максимально позитивний результат республіканського референдуму за незалежність України.

Волинь. — Тут 7-го жовтня відбулося урочисте відкриття Земменського жіночого Святогірського Успенського монастиря УАП—Церкви. Виступаючи на урочистостях Єпископ Волинський і Луцький Вартоломій висловив сподівання, що перший на Волині жіночий монастир стане справжнім осередком духовної культури.

Симферопіль. — Газета „Кримська Правда" надрукувала експрес-анкету із запитаннями щодо референдуму про територіяльну приналежність Криму. Анкета містить три запитання: 1) Ви за те, щоб Крим був у складі України? 2) Ви за те, щоб Крим був у складі Росії? 3) Ви за те, щоб Крим був самостійною державою?

У СВІТІ

НІМЕЧЧИНА ВИДІЛИЛА 50 міл. марок на розвиток сільського господарства Естонії. Кредит надано на добрих умовах — почне віддавати гроші Естонія щойно за три роки, проценти є також невисокі. Річ у тому, що Естонія купувала сільськогосподарську техніку в колишньої Східньої Німеччини. Підтримавши естонську економіку, Німеччина в такий спосіб помагає й промисловим підприємствам у своїх східніх територіях.

ПРЕМ'ЄР—МІНІСТЕР ЛИТВИ Г. Вагнорюс заявив, що від квітня наступного року республіка введе власну валюту — літи. Ще до кінця цього року всі головні галузі перейдуть на ринкові ціни.

У ГЕЛЬСІНКИ РОЗПОЧАЛИСЯ переговори про перегляд совєтсько-фінського договору про дружбу від 1948 року, дія якого закінчується у 2003 році. Згідно з цим договором, Фінляндія зобов'язувалася захищати північно-східні кордони СССР у разі нападу з боку Німеччини чи її союзників. Фінське міністерство закордонних справ проголосило, що в новому договорі не буде згадки про воєнну співпрацю.

ЗГІДНО З ПРИЙНЯТОЮ два місяці тому конституцією Ляоської Народно-Демократичної Республіки, внесено зміни в її державний герб. Серп і молот в ньому замінено зображенням культової споруди Тгатлуонг, де, за переказом, зберігається частка тіла Будди.

ЗА ОБМЕЖЕННЯ повноважень президента Грузії Звіада Гамсагурдія проголосував парлямент республіки. Прийнята поправка до конституції зобов'язує президента просити у Верховної Ради схвалення призначень на найвищі державні пости.

АФРИКАНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ конґрес Південної Африки (АНК) звинуватив південноафриканську поліцію в причетності до кривавого злочину в африканському селищі Токоза, у вислідї якого минулого понеділка загинуло 18 і ранено 24 учасників похоронної процесії. В заяві АНК стверджується, що вбивці діяли професійно, за попередньо опрацьованим пляном.

НОРВЕЗЬКА ГАЗЕТА „Афтенпостен" повідомила, що колишній працівник КГБ Міхаїл Бутков, який попросив політичного азилю на Заході, передав для розвідки **Норвегії інформацію про шпигунську діяльність ряду службовців совєтської амбасади в Ослі. Очікується, що найближчим часом їх буде вислано з Норвегії.**

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 15-го жовтня, стало відомо, що Нобелівську премію дістав економіст з Чикагського університету 81-річний Роналд Ковз. Народився він в Англії, а до З'єднаних Стейтів приїхав у 1940-их роках і є американським громадянином. Проф. Р. Ковз до 1981 року був завідуючим кетедрою права і економіки юридичного факультету Чикагського університету. Нині він є почесним професором і продовжує читати лекції на цьому факультеті. „Ковз — справді велика людина, він зробив революцію в ділянці вивчення права і економіки", — зауважив його наступник проф. Даґлас Берд. Найвідомішими працями Ковза є „Природа фірми" (1937) і „Проблеми соціяльних коштів" (1961). Премія з економіки була встановлена Шведським центральним банком у 1968 році. Її лавреат дістає мільйон долярів.

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗСА відкинув апеляцію 68-річного чикагського пенсіонера Міхеля Шмідта, позбавленого американського громадянства за приховання від іміграційних властей факту своєї служби в охороні концтабору Заксенгавзен. Тепер М. Шмідт, який приїхав до ЗСА у 1952 році і дістав громадянство у 1968 році, буде депортований. Шмідт народився у румунському місті Шароша, звідки його забрали в німецьку армію. Він емігрував у ЗСА на підставі закону 1948 року про переміщені особи. Цей закон містить пункт про те, що у ЗСА не допускаються особи, які в роки війни брали участь у переслідуванні цивільного населення. Апеляційний суд у січні постановив двома голосами проти одного, що „служба у військовій охороні концентраційного табору прирівнюється до переслідування".

ПЕРЕВАЖНА БІЛЬШІСТЬ негрів Америки підтримує призначення Кларенса Томаса членом Верховного Суду і не вірить в обвинувачення, висунені проти нього професором університету Оклагоми Анітою Гилл. Опитування, проведене соціологічною фірмою Ґордона Блека свідчить, що Томасові вірить 47 відсотків негрів і лише 20 відс. довіряють версії Гилл. Цікаво, що серед білих 50 відс. прихильників Томаса такий же (47), але А. Гилл вірить більше білих (25 відс.), ніж чорних. Найменше думали про такі результати переслухань в Юридичній комісії Сенату ті, хто затіяв ці переслухання — ліберальні демократи сенатори Едвард Кеннеді і Говард Меценбавм, а також феміністичні групи. Тепер опитаних вважають найсумнішим те, що все це сталося між неграми.

МОСКОВСЬКИЙ ТИЖНЕВИК „Аргументи і Факти" повідомив, що у виборчій кампанії президента Росії Бориса Єльцина брали участь п'ять спеціялістів американської приватної фірми „Комітет за вільний Конгрес", яка консультує претендентів. Як пише газета, працювали вони не даром, але гроші їм платив не Комітет підтримки Єльцина, а хтось у З'єднаних Стейтах.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Папа Іван Павло II — місіонер непопулярних чеснот

Вселенський Патріярх Іван Павло II перейде до історії, як найбільш метушливий наступник святого Петра на папському престолі. Він роз'їздить по всіх континентах світу — завжди як місіонер цих чеснот, які тепер не популярні. Бо живемо в ері розхитання моралі, в ері всепанівного матеріялізму, в часі переплутування добра і зла та введення у родинне і суспільне життя нових норм, що їх 50 літ тому люди стидалися. Матеріялізм, надмірний лібералізм і відродження староримської девізи „карпе дієм" — використовуй нинішній день — це характеристичні риси нашого часу. Вони стоять на межі розгнуздання і це явище тим дивніше, що воно йде впарі в банкрутством комунізму, з перемогою (хоч ще не всюди) демократії та з існуванням на лідерських становищах міжнародного світу гурту осіб високо понад пересічну міру.

Лібералізм й підривання найбільших авторитетів закралося теж до Католицької Церкви, саме тепер, коли у Ватикані панує дуже консервативний традиціоналіст Іван Павло II. Минулого тижня він відвідав — уже вдруге — Бразилію. Це величезна простором південно-американська країна, малощо менша за З'єднані Стейти Америки, із поверх 150-мільйонами населення, але досить рідко заселена, бо на одну милю припадає яких 50 осіб. Бразилію відкрив Христофор Колюмб і привіз туди католицизм, який поширився на все автохтонне й іміґраційне населення. Тепер число католиків впало до яких 75 відсотків. У останніх роках щороку півмільйона католиків відпадали від Церкви, переходячи до різних сект, де нема строгих канонів християнізму та, особливо, католицизму. Були численні випадки, що римо-католицькі духовники одружувалися. Папа Іван Павло II стоїть твердо на становищі безженства римо-католицького духовенства. Ми, українці тямимо, що після затрати нашої провідної шляхетської верстви у користь поляків і москалів спольонізовані графи й зросійщені бояри, — нова інтеліґентська провідна верства вийшла із священичих родин. Тому загал українців є проти целібату, залишаючи вибір подружнього чи безженного життя тим одиницям, які вибрали собі духовний стан. Але це не єдина й найбільша журба Церкви у Бразилії. Найбільша журба — розгульність і наступ проти Церкви різних сект, що їх творять обманці, використовуючи наївність людей, які дають себе ловити на гачок різних обманців. „Ню Йорк Таймс" з 14-го жовтня ц.р. подає прізвище одного такого арештованого спритяра, який грубі гроші зібрав нібито на будову окремої телевізійної станції виключно для релігійних передач. Папа Іван Павло II користується усе ж величезним пресональним авторитетом і популярністю. Але половину десятків тисяч народу, які вітали Папу й приходили на відправлювані ним Понтифікаційні Богослужби — становили некатолики.

Бразилія не є цілком чужою країною українському народові і його Церкві. У другій половині минулого сторіччя була там уже чимала українська поселенча громада, яка, як це буває скрізь з українськими іміґрантами, ставила церкви. Осередком українського поселення у Бразилії є провінція Куритиба. Першим українським католицьким єпископом був Климентій Прийма, після нього Йосиф Мартинець — обидва вже не в живих. Теперішній тамошній Владика Єфрем Кривий, ЧСВВ, приїздив до Стемфордсько-Нюйоркської епархії. Її Владика Василь Лостен і генеральний вікарій Патрикій Пащак, ЧСВВ, зберігають постійний зв'язок із манастирем О.О. Василіян у Бразилії.

Брак духовників — це найбільша болячка однаково Української Католицької, як і Православної Церков. Щоб піти на службу Господеві — для цього треба мати особливе покликання. Сучасна атмосфера аж ніяк цьому не сприяє. А втім, Церква була, є і буде завжди найбільшим діловим маґнетом, який притягав і притягає українців. Так було за княжих часів, так було за Козацько-гетьманського періоду і так є сьогодні. Папа Іван Павло II закликає безперервно до миру й любови визнавців усій релігій. Релігійний фанатизм — це найбільший ворог Християнської Церкви.

Юрій Стефанівський

ЗА ВЧИНКИ БАТЬКІВ

I.

2-го лютого 1991 року у Львові на Установчій конференції створено Спілку „Діти України — політв'язні". Що спричинило створення ще однієї громадської організації, яка мета її діяльности, місце в бльоці демократичних сил?

У роки тотального большевицького комуністичного терору рядом із винищенням дорослих, трудівників, творців та воїнів, Совєтський Союз підступно і далекоглядно спрямовував вістря репресій проти майбутнього України, її геноцидного фонду, її дітей.

На Східній Україні це почалося зразу не після постання УНР та ЗУНР — масові винищення свідомої української молоді червоними бандами московських катів Муравйова, Антонова-Овсєнка, Будьонного та своїх яничарів Віталія Примакова, Юрія Коцюбинського та інших, вчинені за командами Леніна та Троцького, голодомори 1922-1933 та 1947 років, репресії у 1920-1939 роках.

У 1939 році прийшла черга і на Західню Україну. За даними московки проф. Парсаданової в журналі Академії Наук СССР „Новая и Новейшая история" число 2 за 1989 рік, лише в 1939-1941 роках у Західній Україні та Білорусії було репресовано 312,800 родин або 1,173,170 осіб, з них принаймні 1/3 частина — діти.

Злочини проти дітей України продовжувалися під час німецько-фашистської окупації і найбільш жорстокими та масовими стали після того, як одного окупанта замінив інший, а ґестапо — НКВД. Кати у формі Радянської армії посадистськи мордували дітей, вбивали їх, разом з батьками відправляли на голодну і холодну смерть у Сибір. За даними нашої Спілки із 100 дітей, етапованих на північ взимку, до місця відбування покарання доїздила одна дитина. Такого рівня смертности у нацистських таборах не було.

На Першому Всесвітньому конґресі українських політв'язнів у червні 1991 року у Києві Івано-Франківський „Меморіял" подав результати розкопок, проведених за останній рік:

	Знайдено скелетів всього	в т. ч. дитячих та юнацьких
1939-1941 рік		
м. Івано-Франківське (Дем'янів Лаз)	801	126
с. Посіч	26	10
1944-1953 роки		
м. Галич	8	1
с. Яблунів	84	23
с. Вигода	37	4
с. Жовтень	47	24
м. Городенка	10	6
с. Белелуя	6	2
с. Більшовці	13	8
с. Печеніжин	14	11
с. Грабівка	26	14
м. Войнилів	243	65

Це лише по одній області і лише то, що наразі знаємо.

В таборах, у тюрмах, на засланні політв'язні-українці, юнаки, дівчата, знаходили можливості і називали себе подружжям, на допитах, в тюрмах, таборах, на етапах дівчат — українок ґвалтували слідчі, наглядачі, конвой, кримінальні злочинці — народжувались діти.

Тюремники зрозуміли, що в ґенах цих дітей закладена ненависть до катів і тому доля їх була гірка. У двотижневому віці мами змушені були віддавати їх у дитячий табір (вдумайтеся, люди, — табір для немовлят) та йти до праці — шахти, на лісоповал. Тих дітей, які все таки виживали, у віці 1,5 року розсилали під чужими прізвищами, щоб потім батьки не могли знайти, по дитячих будинках Росії. Прізвища давали російські і часто „гумористи" в білих лікарських халатах писали „Кукушкін" (кукушка по-українськи — зозуля). Скільки українських дітей стали росіянами і ніколи не знайдуть своїх батьків, скільки батьків і досі без надії шукають своїх дітей.

У таборах Воркути приймала пологи і опікувалася немовлятами-політв'язнями лікар-акушер, донька генерала Мирона Тарнавського, також політв'язень. Ця мужня жінка робила неможливе, щоб діти вижили і знайшли своїх батьків. Ще сьогодні в багатьох галицьких родинах у щоденних молитвах люди згадують її з вдячністю.

Тавро „врага народа" ми мали ще до народження і разом з батьками несли його чесно і гордо. Репресії не припинялись ніколи і подекуди продовжуються ще й тепер, вони лише мали інші форми. Нас не приймали до вищих студій та науки, на роботі старалися спровадити за межі України, не давала можливости службового росту. Пережиті в дитинстві голод, холод, приниження не могли не відбитися на здоров'ї нашому та наших дітей, більшість із нас має незадовільні житлові умови та фінансовий стан.

Закінчення буде.

Раїса Руденко

ЧОРНОБИЛЬ — КОШМАР НАД УКРАЇНОЮ

Тут в суботу, 12-го жовтня о 6-ій годині ранку українське радіо повідомило про пожежу на Чорнобильській Атомній Електростанції. Згідно з повідомленням, пожежа розпочалася в годині 8:09 вечора у п'ятницю, 11-го жовтня, і була зліквідована в годині 11:30. Штаб цивільної оборони запевнив, що ситуація в районі ЧАЕС є під повним контролем, рівень радіяції не змінився, жертв немає і перший та третій енерґобльоки працюють нормально.

Приблизно те ж саме повторив пізніше у радіоповідомленні голова Постійної комісії Верховної Ради України з питань катастрофи в Чорнобилі Володимир Яворівський, який сказав, що кияни провели тривожну ніч, але, слава Богу, радіяційних викидів немає і населенню ніщо не загрожує. Однак В. Яворівський пригадав, що існує рішення Верховної Ради України про закриття ЧАЕС і урядові належить негайно виконати його, оскільки Чорнобильська АЕС і далі становить серйозну небезпеку — вона фактично є „бочкою пороху", котра може вибухнути в будь-який момент.

В наступних повідомленнях українського радіо ішлося про те, що міжнародна аґенція з атомної енерґії МАГАТЕ не має даних про витік радіяції в Чорнобилі у навколишнє середовище.

Однак народ це заспокоїло і тому кореспонденти з'їхалися до Чорнобиля в неділю, 13-го жовтня, де відбулася пресова конференція. На запитання відповідали: генеральний директор науково-виробничого об'єднання „Чорнобильська АЕС" М. Уманець; міністер України у справі захисту населення від аварії на Чорнобильській АЕС Г. Готовчиць; голова Національної комісії з радіяційної безпеки, академік АН України Д. Гродзинський. В результаті стало відомо, що це була не просто пожежа, а таки катастрофа. Як повідомив М. Уманець, на одному з теплообмінних апаратів другого енерґобльоку в год. 7:45 виключили для ремонту четвертий ґенератор. Через 20 з лишком хвилин, а саме в год. 8:09, машина сама включилася в мережу. У них це називається моторним режимом. В результаті сталася розгерметизація корпусу ґенератора і витік водню в частину високого тиску. Це привело до самозагоряння ґенератора. Пізніше загорілося приміщення машинної залі, вогнем знищена покрівля, а конструкції обвалилися.

Варто зауважити, що В. Яворівський у радіо сказав, ніби населення Києва провело надзвичайно тривожну ніч з 11-го на 12-те жовтня. Насправді ж люди не знали окрім пожежників та лікарів тих лікарень, куди почали привозити з Чорнобиля людей з оппіками. Звичайно, знали про вогонь деякі керівні особи, але народ довідався лише в суботу вранці.

З'ясувалося також, що рівень радіяції у машинній залі та навколо ЧАЕС все ж підвищився, але Г. Готовчиць запевнив, що вже через 12 годин унормалізувався.

В понеділок, 14-го жовтня, відбулася ще одна пресова конференція, організована Управлінням внутрішніх справ Київської області та Управлінням пожежної охорони Київської области, оскільки їхні працівники були скеровані на ЧАЕС для гасіння пожежі. Були на пресовій конференції і працівники слідчого управління Київської области, які розпочали слідство.

Пожежники підтвердили, що це була не просто пожежа, як твердилося в офіційних повідомленнях, а пожежа в результаті аварії. Крім того, рівень радіяції справді був підвищений, а сама пожежа ліквідована не о півночі, як сказано в офіційних повідомленнях, а в годині 2-ій ранку 12-го жовтня.

Як повідомив заступник начальника управління пожежної охорони Київської области В. Чучковський, пожежники не мали бензини для автомобілів, погано забезпечені засобами безпеки, спеціяльними комбінезонами, не кажучи вже про те, що вони не забезпечені нормальними продуктами харчування та всім необхідним. З'ясувалося, що пожежу гасили ті ж самі люди, які і в 1986 році працювали на ліквідації наслідків катастрофи. На запитання, що думали пожежники, коли їхали на ЧАЕС, Чучковський відповів, що отримавши виклик, люди відразу ж заявили про готовість їхати. Ніхто навіть не думав про себе, всі думали тільки про небезпеку, яка загрожує Україні і готові була пожертвувати своїм життям. Так само поводилися і лікарі. За свідченням начальника Управління внутрішніх справ Київської области, лікарі негайно організували 30 палат для допомоги хворим у „зоні". Прибуло 10 машин „швидкої допомоги" з медичними працівниками. Але були й такі „охоронники" на місцях, яких ніхто не міг знайти — зникли в невідомому напрямку.

На запитання, чи є ґарантія, що в майбутньому не виникне знову якась пожежа або аварія, пожежники відповіли, що такої ґарантії нема і, на думку начальника Управління внутрішніх справ Київської области, ЧАЕС треба негайно закрити. Тримільйонне населення Києва постійно перебуває під загрозою, що станеться нова аварія, а захисту для народу нема. Навіть дозиметрів нема.

Заступник начальника Управління пожежної охорони Київської области В. Чучковський нагадав, що 1986 року, після аварії Рада Міністрів СССР була ухвалила рішення посилити контролю на ЧАЕС. Міністерство атомної енерґетики СССР запропонувало цілий ряд заходів, спрямованих на посилення захисту атомних станцій. Наприклад, щодо захисту металоконструкцій працю треба було закінчити в четвертому кварталі 1986 року. То ні один з цих заходів досі не виконаний. Саме тому, на думку Чучковського, металеві конструкції обвалилися у машинній залі через 15 хвилин, а могли б протриматися хвилин 40-45. Це дало б змогу швидше загасити пожежу.

Заступник прокурора Київської области Віктор Вачко повідомив, що після 1986 року це вже не друга аварія на ЧАЕС. Були кілька таких аварій, про які преса і

(Закінчення на стор. 3)

Ярослав Стех

Книга про історичну пам'ять

Політична полегша на шляху до державної незалежности проявляє свою активність у всіх ділянках національного життя, а зокрема ця активність помітна у галузі видавництва.

Заходами бібліотеки „Пам'ятки історичної думки України", що її засновано в 1989 році у видавництві „Либідь", в Києві, видано в ювілей 150-ліття від дня народження Михайла Драгоманова книгу в твердій оправі, яка налічує 685 сторінок. У книжці надзвичайно старанно поміщено 18 своєрідних підрозділів, примітки та показник імен періодичних видань. Редакційна колеґія складається: Ю. П. Дяченко, В. О. Замлинський, Л. Г. Мельник, Ю. М. Мушкетик, В. Г. Сарбей, В. А. Смолій, В. П. Тараник, Ф. П. Шевченко та Р. С. Міщук.

У книжку ввійшли вибрані твори, які дають повне уявлення про багатющі наукові праці видатного українського вченого — історика, літературознавця, фолкльориста, публіциста, педагога і соціолога. В ній представлені статті, серед яких знаходяться маловідомі для читачів, які розкривають „цивілізацію України" в пов'язанні із загальнолюдським проґресом.

Михайло Драгоманов народився 6-го вересня 1841 року в Гадячому, на Полтавщині, у дворянській родині козацького походження. Закінчив гімназію в Полтаві і Київський університет, у якому працював як доцент на катедрі античної історії. Запізнавшись з В. Антоничем — лідером київської Громади включився активно в її діяльність. Спільно з В. Анотничем видали працю „Нові українські пісні про громадські справи" та „Політичні пісні українського народу 17-19 ст. „Вклад праці і спосіб подання матеріялу поставили Драгоманова на рівні з европейськими ученими того часу. Талант в ориґінальному підході до літератури, історії та рідного письменства, а особливо соціолог і педагог, глибокий фахівець з історії античности і середньовіччя, громадська діяльність і кореспонденція з найвизначнішими часописами, зв'язані із закордонними вченими, це багатогранна діяльність вченого.

На думку Франка: „Він не написав ані одного слова, котре б не відносилося до живих людей, до живих обставин і до питань, котрі так чи інакше порушують думку і чуття, той бистрий погляд, що завсігди добачує потреби хвилі і вміє найти для них відповідний вираз і відповідне заспокоєння".

Під впливом Драгоманова студентська молодь у Львові, яка єдналася із москвофільством і видавала часопис „Друг", перейшла на загальноукраїнські позиції. У журналі „Вестник Европы" Драгоманів вияснив внутрішнє і зовнішнє ставлення до політики із перших жертв у репресіях проти українського руху, що знайшла завершення в Емському указі 1876 року. За особистим наказом Олександра II Драгоманов був звільнений з Київського університету і змушений виїхати за кордон до Женеви. Оселившись у Женеві почав видавати збірник „Громада" (1878-1882) та брошури, які інформували громадськість в тому і закордонну про тематику в Україні.

Супутницею життя Михайла Драгоманова стала його улюблена Людмила, з якою одружився у 1864 році. Перед одруженням Людмила, виступаючи на сцені, як визначна артистка, палала молодечою красою. Вона опісля стала співробітником у працях свого мужа. Крім того найближчими співпрацівниками його були С. Подолинський, М. Павлик, Ф. Вовк, Я. Шульгин, І. Франко, О. Терлецький та інші.

Досліджуючи родовід Драгоманова треба ствердити, що в дитячих роках він був виховуваний у запашку російської культури. Один із дядьків Михайла брав участь у декабристському повстанні. Батько ж його закінчив привілейоване училище правознавства у Петербурзі. Згодом з невідомих причин перебрався до Гадяча, де колись була прийнята з ініціятиви гетьмана І. Виговського Гадяцька угода, що давала ілюзії на відродження автономности України в межах Речі Посполитої. Мабуть контакти із їхніми далеким родичем поетом Амвросієм Метлинським і поетом Михайлом Макаровським посилили сімейні зацікавлення українською тематикою до такої міри, що відродили почуття приналежности до українського народу. Не лише Михайло повернувся в лоно нації, але й донька Драгоманових Ольга, відома під псевдонімом Олена Пчілка, мати Лесі Українки, яка затріюмфувала в українській літературі.

Різні етапи переживав вчений в обставинах, які склалися для нашої нації. З однієї сторони переживав за втраченою українською державністю, захоплювався радикальним рухом в Галичині, що в 1890 році оформився в Русько-Українську Радикальну партію, якої до речі сам він був ідейним керівником шляхом листування. З другого боку дораджував боротися за демократизацію та федералізацію існуючих держав, Росії та Австро-Угорщини, так щоб українство могло в них вільно розвиватися. Утверджувався на думці, висунутої свого часу Кирило-Методіївським братством. У численних своїх статтях розглядав українську справу на широкому міжнародному тлі, торкаючись цілої Европи, а особливо сусідських народів.

Його праця „Чудацькі думки про українську національну справу" викликала зливу обурення як і з „московської" сторони, так і гострої української критики. Особливо український націоналістичний рух виявив різку реакцію проти деяких ідей Драгоманова. Комуністи донедавна справуючі владу в Україні не допускали до вивчення спадщини Драгоманова назива-

(Закінчення на стор. 3)

Ганна Черінь

ЛЕТИТЬ МІЙ ПЕГАС, ХВОСТИКА ПІДНЯВШИ...

I.

(Про дві збірки сатиричних віршів Панька Незабудька)

У 1987 році вийшла збірка „Сатирикон", а в 1990 — „Скоморох", обидві у видавництві Юліяна Середяка. Переважна більшість цих віршів свого часу (в 1960-70-их) були друковані в журналі „Мітла", що його сумлінно видавав той же Середяк. Читачам Південної й Північної Америки ще з тих часів добре знайомий Панько Незабудько та його „alter ego" Мікі Сукенсон (що за чудове псевдо!) Журнал, на жаль, зі славою упокоївся, але у спадщину українській еміґраційній літературі лишились прозові й віршові сатири Незабудька, зібрані в його шістьох книжках. „Сатирикон" і „Скоморох" настільки близькі тематично й стилістично, що сміло можна їх розглядати обох разом.

Автор не дає про себе багато біографічних відомостей, частково зі скромности. Багато труднощів він переніс у житті, починаючи з війни, таборів, довгої подорожі через Італію, Африку, Бразилію до Арґентини, де мусів тяжкою працею заробляти на прожиток. Де вже було думати про науку чи навіть самоосвіту! А проте, українці якось і там гуртувались, політикували й розважались. І вроджений веселун і дотепник Панько Незабудько, фізично працюючи, кидав думки на клаптики паперу, а потім робив з того сатири, епіграми, пародії і просто собі сміховини. В суботу й неділю спочивали руки, натомість працювала голова. „Мітла" потребувала багато матеріялу, і гуморист-поет строчив, як кулемет, недовго думаючи:

І я наплету
Язиком отут
Про це і про те;
Як кожний плете.

Ну, зовсім не як кожний! А як саме — побачимо.

В обох збірках є розділи: „Байки", „Пародії", „Епіграми". Часом їх важко розпізнати, за жанром, одне від одного, але чи це так важливо? Важливий зміст і стиль. Найменш вдалі байки, бо, після Глібова, Гребінки й Руданського, вже не лишилось „невикористаних" звірів чи характерних речей. Уже й Манилові байки не дуже йому вдавалися... Епіграми часом задовгі. З них хоч і грубувата, але дотепна написана в 1985 році епіграма „РПЦ і 1000-ліття Християнства":

У Загорську чорт з хрестом
Б'є в калатало хвостом.
В живі очі вкрав безлично
Нашу дату історичну.

Дуже гостро нападає автор у „Сатириконі" на Тичину, Рильського, а надто на Івана Драча за їхні минулі гріхи. Незабудько пише пародії на вірш „Білий кінь визволення" Івана Драча, що плюгавив еміґрацію і український націоналізм. Таке сильне огірчення Незабудька, що навіть у 1988 році він не пощадив нашого голову „Руху" і дорікав йому за те, що „обкаляв свій талант геть соцреалізмом". На Тичинине „Ти чудесная Росія" Незабудько викресав гнівну філіппіку. В розділі „Ми в дзеркалі" із вірша „Еміґрантські проблеми" („Сатирикон" ст. 142) один уривок може бути прикладом блискучої епіграми на наші еміґраційні справи:

За звичаєм народним, гопачим,
Навіть в справі поважній щокрок.
Розмахнувшись, під стелю ми скачем,
Допереду ж — хоч би й малий скок.

Діяпазон тем автора величезний: це, власне, все, що стосується української справи у Вітчизні й діяспорі, плюс ставлення до неї усіх народів і держав. Головна потрібна для нас річ, каже автор, це — єдність. Бог нам її дає, але ми не беремо. Наші партії готуються „до бою, до страшного — між собою". Об'єднає нас хібащо Бавнд Брук... В одному із новорічних віршів Незабудько пише:

Нашим УКК й УКРаді
Побажати всі ми раді:
Як не можуть поєднатись,
Щоб могли бодай спрягатись.

От якби справді! А то, каже автор, „Політика нас надула, „перестройка" обманула", „фіґа — наш трофей-здобуток", „Яничарів (у нас) більш ніж в турків", а наш клич (на жаль) — „Бий свій свого!" Просто геніяльна влучність у вірші „Наші реалітети" („Сатирикон", ст. 147-8).

У нас патріотів
Страшно сильноротих
Розвелося, наче
Кропиви під плотом.
Групових, партійних,
Самсобі кадильних.
Позагумінкових,
Є у нас всезнайки,
Усерозбирайки,
А дійсно, на ділі —
Лише полатайки.

Зате в нас льояльне
Жіноцтво діяльне:
Йому б віддать в руки
Життя національне.

Закінчення буде.

ВСЯ ДИВІДЕНДА ДО ФОНДУ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Чорнобиль...

(Закінчення зі стор. 2)

населення навіть не знали. В серпні цього року на цьому ж другому енерґоблоці також була аварія, про яку громадськість не знала фактично. „Питання більше ніж надзвичайне, — сказав заступник прокурора. — Там постійно складається така ситуація, що аварії уникнути важко”. Увагу прокуратури привернули також факти зловживань з боку урядових осіб, які наживаються на людському горі. Зокрема, гроші призначені на ліквідацію наслідків аварії використовуються не за призначенням. Генеральний директор Чорнобильського Об'єднання Сєдов, із Фонду „Чорнобиль” витратив 13 міль. карбованців за 1989-90 роки на премії „за великий внесок у передвиборчу аґітацію під час виборів народних депутатів”. Наказом ч. 386 з 8-го серпня 1990 року за активну участь у підготові та проведенні прийняття експертів з МАГАТЕ отримали премії 52 особи. Ряд керівних працівників у серпні минулого року отримали премії за активну підготову першої міжнародної конференції з питань Чорнобиля. Таких прикладів прокуратора виявила чимало. Прилади купувалися не нові. Працівники ЧАЕС не є забезпечені якісною апаратурою. А гроші витрачалися на відеотехніку, яка не сприяє ліквідації наслідків аварії. Не закуплено необхідних засобів захисту для працівників ЧАЕС та для пожежників. А працівники ЧАЕС та пожежники, які там постійно працюють, не отримують ніякої допомоги, хоч у пресі не раз читали, що для „чорнобильців” надходить допомога навіть із-за кордону. Ні в дитячих садках, ні на виробництві ніхто нічого не бачив. Тому на ЧАЕС насьогодні бракує 219 працівників і ніхто не хоче їхати туди на працю. Єдине, що вони отримують це — 70 карбованців понад заробітню платню. Йдеться про працівників пожежної охорони, які працюють безпосередньо у саркофазі, серед яких 23 особи хворі на гостру променеву хворобу.

НА УРОЧИСТОМУ ВЕЧОРІ в честь засновника Вашінґтонської мистецької ґалерії ім. Ендрю Меллона було оголошено, що незабаром її експонати поповняться колекцією відомого збирача живопису, власника нерухомости Яна Вуднера. У складі його колекції — 143 рисунки відомих майстрів, у тому числі художників епохи Ренесансу. Рисунки, які будуть передані ґалерії, охоплюють п'ять століть европейського мистецтва — від середньовіччя до нашого часу.

Л. Кравчук відвідав церкву св. Юра

У церкві св. Юра промовляє Л. Кравчук. Біля нього — о. П. Пащак.

(Фото: Р. Голіят).

Ню Йорк. (Р. Голіят). — У середу, 2-го жовтня, опівдні, Леонід Кравчук, голова Верховної Ради України і члени ВР — міністер закордонних справ України Анатолій Зленко, Дмитро Павличко, Ігор Юхновський, Василь Євтухов і Генадій Удовенко, постійний представник України в ООН, зі своїми співробітниками Олександром Буцьком і Олександром Шевченком, відвідали церкву св. Юра в Ню Йорку.

При вході до церкви Л. Кравчука привітали учні школи св. Юра старим українським звичаєм — хлібом і сіллю, вручаючи йому букет квітів.

Гості ввійшли до церкви, яка була вщерть виповнена парафіянами, що прийшли щоб відвідати шану речникам сучасного українського уряду.

Отець Патрикій Пащак, ЧСВВ, генеральний вікарій Стемфордської дієцезії УК-Церкви, ігумен і парох церкви св. Юра, у своєму привітальному слові запізнав присутніх з історією української еміґрації на терені Ню Йорку, з парафією св. Юра і її церквою, яку відвідували визначні особистості українського церковного і громадсько-політичного життя. Він звернув увагу, що завданням школи св. Юра є виховувати молодь у релігійному дусі, в любові до України і прибраної батьківщини — Америки. Він бажав успіхів голові ВР України і його співробітникам у дальшій праці в будові вільної демократичної української держави й попросив до слова Л. Кравчука.

Л. Кравчук, у своєму слові, підкреслив, що сучасний уряд України під його проводом вибрав правильний шлях — самостійну демократичну незалежну Україну і з цього шляху вони не зійдуть.

Відтак з коротким словом виступив І. Юхновський, який вірить, що в майбутній Україні буде одна Українська Національна Церква, для якої трудився Патріярх Йосиф Сліпий, а поет Д. Павличко продеклямував свій вірш, присвячений Україні.

Присутні нагороджували бесідників частими і рясними оплесками.

Спільним відспіванням „Боже Великий...” закінчено цю історичну зустріч з представниками сучасного уряду України.

Зустріч з академіком І. Юхновським в Ню Йорку

Академік І. Юхновський (у першому ряді, посередині) з групою учасників зустрічі в Ню Йорку.

У вівторок, 1-го жовтня, на запрошення голови Дирекції Українського Народного Дому, зібралася невелика група активних громадян Ню Йорку на зустріч з академіком Ігором Юхновським, який помимо свого обмеженого часу радо погодився на зустріч.

Щиро вітав Роман Данилюк достойного гостя як голову Народної Ради України та попросив його щоби розказав про події та стан в Україні.

Наш гість дуже цікаво говорив про структуру, працю та завдання Народної Ради, як теж про всі труднощі в економічному та щоденному житті в Україні, про браки в технології, та жалувався, що стільки незвичайно здібних та освічених людей з браку всякого знаряддя не можуть виконувати своїх завдань, до яких є вповні підготовані. Яка шкода, що Україна така багата у природні ресурси, віддаючи данину Союзові, не могла станути на вищому рівні в технології та тим самим підвищити якість продукції.

На тему банковости та міжнародного торговельного обміну ставив питання, як теж давав пояснення, д-р Богдан Кекіш, президент кредитівки „Самопоміч” в Ню Йорку.

Були питання: „Чому референдум?” Відповідь: „Щоби світ знав, що самостійність України це воля народу”. При тому І. Юхновський сказав, що всі кандидати на президента України заступають таку саму плятформу.

Була мова про використання знання жінок у парляменті та майбутньому кабінеті про велике завдання усвідомлення селянства, для якого є виготовлена програма для майбутньої землевласности та інші справи.

Академік І. Юхновський висловив велику подяку українцям в ЗСА за моральну та матеріяльну підтримку та за збереження української мови, культури та науки поза межами батьківщини.

Р. Данилюк щиро подякував гостеві за те, що знайшов хоч короткий час на зустріч та бажав йому та українському урядові успіхів в найближчій майбутності.

Х.Н.

Невиконане доручення

Проводжаючи мене у далеку дорогу до Америки, мама передала для вуйка, її молодшого брата, Юрія Куриленка, якого вона не бачила з 1939 року, серветку. На ній мама вишила один із взорів, зібраних на Гуцульщині бабусею у далекі 20-ті роки. „Це вже мої останні вишивки. Передай Юркові цю серветку, по взору він повинен тебе впізнати”, — сказала тоді.

Ту збірку любив дідусь, Михайло Куриленко, відомий діяч УНР, який рятуючись від більшовиків, в 1920 році осів в Косові, її він востаннє тримав в руках в грудні 1939 року, перед тим, як НКВД повело його у невідомість.

В квітні 1940 року з бабусею і мамою вона під конвоєм помандрувала на схід, а в 1949 році повернулася із табірних бараків Казахстану до Львова.

Через два роки, в 1951-му, її арештували вдруге і разом з нами через Замарстинівську тюрму, через етапи, пересилки відправили у Сибірську тайгу на довгі 22 роки.

Там, у тюрмах, у закваґонах мене, трирічного політв'язня, по ній, як по мапі, водила бабуся гірськими стежками від Жаб'його до Криворівні і далі, через Устерік та Розтоки до Космача, Шешорів; вона висіла перед колискою мойого молодшого брата, народженого через два місяці по прибутті на заслання.

Вишивки були для нас підручниками історії, географії, мистецтва, тим євшан-зіллям, яке робить людину національно свідомою, вони зігрівали нас в холод, приглушували відчуття голоду, давали надію в безнадії.

Бабуся часто згадувала молодшого сина, Юрка, розповідала про нього, про його любов до мистецтва, до вишивок, вона чомусь була впевнена, що її син живий.

Перед тим, як назавжди заплющити очі, там, в снігових заметах Сибіру, бабуся, тримаючи в руках збірку, заповіла зберігати її в родині і відшити для сина Юрія.

Вишивки, як дороговказ, проводили три, а тепер вже чотири покоління нашої родини через життєві випробовування, не дозволяли забути, що ми — українці, давали впевненість, що колись повернемось на рідну землю.

Вуйко, виїжджаючи в серпні 1939 року з Косова по вакаціях на науку, не знав, що бачить рідних востаннє.

Довгі роки зв'язку не було ніякого. Лише в кінці 50-их років через десяті руки прийшла мамі вістка, що вуйко Юрко живий, в Америці. Час від часу приходили листи, фотографії, мама передавала до Каліфорнії вишивки. Знали ми, що він щасливо одружився, працює плідно як архітект, за проектами якого будувалися церкви, громадські та інші споруди.

Колишніх політв'язнів із СССР до „імперіялістів” не пускали і лише в цьому році я зміг на запрошення стрийка, татового брата, також Юрія (мене назвали Юрієм на честь обох Юріїв, вуйка і стрийка), який мешкає у штаті Ню Джерзі, прилетіти до Америки. Незабаром по приїзді листовно повідомив я вуйка про це та про передану мамою вишивку. Відповіді не одержав, натомість прийшла вістка про його несподівану загибель. Не зміг я бути на похороні єдиного маминого брата, якого ніколи не бачив, не виконав її доручення. Вибачте мені, вуйку, а замість вінка на вашу могилу прийміть останню сестрину вишивку.

Юрій Стефанівський

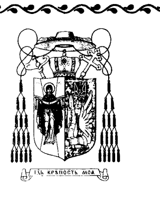
Книга...

(Закінчення зі стор. 2)

ючи його „дрібнобуржуазним лібералом”, та „націоналістом”.

Наукова спадщина М. Драгоманова, незважаючи на її ідейні деякі помилки, має свій величезний обсяг і надзвичайно важливе значення у розвитку суспільно-громадської думки. Видана книга на обкладинці якої видніє напис, „Мій задум зломити очерк історії цивілізації на Україні” — відповідає дійсності. Вона написана в доступній формі, висновки спираються на фактах духового розвитку народу.

Вважаю, що редакція добре прислужилася пам'яті великого вченого М. Драгоманова виданою книгою, а кожен любитель української книжки повинен її придбати для поширення своїх суто історичних знань, які становлять джерело нашої мудрости.

МИРОСЛАВ ІВАН
Отець і Голова Помісної
Української Католицької Церкви
і Кардинал Святої Римської Церкви

ДОРОГІЙ У ХРИСТІ

ПАНІ МАРТІ ФЕДОРІВ

Президентові Компанії „Браво Інтернашенал“

висловлює щиру подяку за пожертву $ 10.000
на потреби Церкви в Україні
Цим даром Ви засвідчили свою відданість і вірність
до нашої Української Католицької Церкви
та причинились до її розбудови й закріплення на славу
Божу і добро українського народу.
Ваша жертвенність буде для інших зразком до
наслідування. Водночас нехай Всемогучий Господь
зішле на Вас свої щедрі дари.

Благословення Господнє на Вас!

+ Мирослав Кардинал Любачівський

...у Львові, при Катедрі Святого Юра,
дня 25 вересня 1991 р.Б.

Ділиться сумною вісткою
з рідними, приятелями і знайомими,
що у вівторок, 15-го жовтня 1991 р.
заосмотрена Найсвятішими Тайнами відійшла у вічність

бл. п.

Стефанія Слюсар

ур. 1897 р. в Ярославі.

ПАНАХИДА — в четвер, 17-го жовтня, о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Senko **при** 213-215 Bedford Ave., **Бруклин, Н. Й.**

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п'ятницю, 18-го жовтня 1991 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Духа, 161 N. 5th St., **Бруклин, Н. Й. Тіло спочине на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.**

В глибокому смутку:

РОДИНА в Америці й Україні
ПРИЯТЕЛІ

Ділимося болючою і сумною вісткою з рідними, приятелями та знайомими, що по тяжкій недузі, у п'ятницю, 13-го вересня 1991 р. в місті Судбурах, Канада, відійшов у вічність на 76-му році життя

наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

СВ. П.

СТЕПАН СТАСЮК

Покійний народився в селі Садки, Заліщицького повіту в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в українській католицькій церкві св. Покрови в Судбурах. Відтак тіло перевезено до Торонто, де по закінченні похоронних обрядів похоронено в четвер, 20-го вересня 1991 р. на цвинтарі Парк Лавн.

В глибокому горю залишені:

дружина — ГАЛИНА
дочка — МАРІЯ КУЗІВ з мужем ІВАНОМ
внуки — СТЕФКО й ОКСАНА
сестра — АННА в Україні
сестра дружини — ОКСАНА в Україні
та ближча і дальша родина в Канаді, Америці й Україні.

В сороковий день відходу у вічність, були відправлені Святі Літургії, 23-го вересня в церквах св. Покрови у Судбурах та в церкві св. о. Миколая в Торонто.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Відновляється діяльність Товариств „Обнова"

У днях 6—8-го вересня 1991 року відбулась зустріч колишніх членів Студентських Католицьких Товариств „Обнова", Академічної Асоціяції „Обнова", як і осіб молодшого покоління, які бажають відновити діяльність студентської і академічної „Обнови". Зустріч відбулась у реколекційному центрі Сестер Милосердя у Медісон, Конн., у атмосфері призадуми й обміну думок про минуле та майбутнє так студентської, як і академічної „Обнови". Учасники нарад мали нагоду користати з духовних наук і відправ о. Івана Кротеця.

На зустрічі обрано Ініціятивно-координаційний комітет, до якого ввійшли: Мирослав Лабунька — голова, Рома Гайда — заступник голови й секретар, Борис Ґудзяк, Мотря Мілянич і Павло Гайда — члени. Ініціятивно-координаційний комітет для віднови діяльности „Обнови" ставить собі за завдання відновити діяльність обох товариств „Обнова" у діяспорі й в Україні, як також їхнє членство у Пакс Романа, що є міжнародним об'єднанням католицьких студентських та професійних академічних товариств. Організація Пакс Романа була заснована у 1921 році у Швайцарії і скоро поширила свою діяльність у багатьох країнах світу. У 1930 році „Обнова" також стала її членом.

В часі Другої світової війни, подібно як і інші українські товариства, „Обнова" була заборонена обома окупантами, себто урядами СССР та гітлерівської Німеччини. У 1947 обидві вітки „Обнови" поновили свою діяльність на еміґрації та стали активними на міжнародному форумі Пакс Романа. Особливо поширилась була сітка студентських товариств „Обнова" в університетських осередках Европи, де студіювала українська молодь та на Північноамериканському континенті, які творили навіть окремі Федерації товариств „Обнова". Тому, що останніми роками діяльність ця занепала, а потреба якраз того рода товариств серед студентської молоді і старших професіоналістів з академічною освітою у сучасній ситуації є більш, як очевидною, рішено приступити до відновлення та активізації діяльности обох віток „Обнови". Особливо важливим є відновити по багатьох десятиліттях діяльність „Обнови" в Україні, щоб наша студентська молодь і представники інтелектуального світу могли брати активну участь у міжнародній організації Пакс Романа, яка втішається поважним авторитетом у суспільствах багатьох країн і яка має свого Представника при Об'єднаних Націях.

Інформаційно-координаційний комітет звертається до всіх колишніх членів студентських товариств „Обнова", що діяли в Европі, ЗСА й Канаді, як також до всіх членів академічної „Обнови" відгукнутись на цей заклик та подати свою адресу та дані про своє колишнє членство в „Обнові" на подані нижче адреси. Комітет надіється, що колишні члени допоможуть Ініціятивно-координаційному комітетові виконати своє завдання: відновити діяльність „Обнови" в Україні й в діяспорі. Є це також активна допомога Україні зайняти належне місце в одній з міжнародних організацій католицького світу. Прохаємо зголошуватись на адреси: Prof. M. Labunka Dept. of History La Salle University Philadelphia, Pa. 19141. Mrs.

Mrs. Roma Hayda 60 Stones Throw Rd. Easton, Conn. 06612.

Роздуми про народні традиції

Проблема поглибленого дослідження традицій, народного досвіду, мудрого і доброго, перевіреного віковою людською практикою, — одне із важливих питань світової народознавчої науки останніх часів. Головний акцент робиться на аспектах: традиції і майбутнє, що збережене, набуте, з чим ідемо у XXI вік?

Здавалося б, що напередодні XXI сторіччя, в час науково-технічних злетів,чи актуальним є звернення до народних традицій?...Життя дає на це ствердну відповідь. Поступ був би неможливим без збереження духовних надбань минулих поколінь.

У цьому річищі надзвичайно важлива роль музеєзнавства, музеїв, чомусь часто незаслужено замовчуваних... Що було б без збереження фактологічних речових матеріялів, без пам'яті, без попереднього нагромадженого досвіду? Чи можна без цих підвалин опрацьовувати питання теорії і практики народознавчої науки та й дбати про дальший культурний розвиток?

Ці хвилюючі роздуми часто звернені до музеїв, їх справ, труднощів. Я маю можливість ознайомитись детальніше з багатоскладовою працею Українського Музею Ню Йорку. Один з її головних напрямів — це наукове дослідження традицій українського народного мистецтва як феноменального явища національної культури. Дуже важливим є те, що, крім музеїв, працюють так звані мистецькі центри, осередки. Вони проводять оригінальні за змістом і формою заходи з вивчення української народної творчости, пропаганди, традиційного і сучасного мистецтва. Організовують виставки, диспути, практичні зайняття з писанкарства, вишивання, виготовлення прикрас з бісеру, виробів із глини, тощо.

Показово в цьому пляні прозвучала відкрита 14-го липня ц. р. в Гантері виставка „Українські народні сорочки". Вона влаштована Культурним Центром (так зв. Ковнті Мюзик анд арц Сентер), головою якого є д-р Ігор Соневицький. Це невеличка за обсягом виставка, та зроблена із знанням справи, науково обґрунтовано, експоновано з естетичним смаком. Науковий працівник Люба Волинець заздалегідь детально підібрала найтиповіші експонати із Стемфордської музейної збірки і приватних колекцій родини Зєліків, Олі Гной — сорочки із різних районів України. Виділені в окремі групи з льокальними різновидами сорочки з Київщини, Черкащини, Полтавщини, Волині, Поділля, Полісся, Прикарпаття і Карпатського регіону. До відкриття виставки було підготовлено експлікацію, етикетаж, фотоілюстративні матеріяли. Мені цікаво було бачити і реставраційне підготовлення сорочок, їх кріплення на стендах, підставках, освітлення, тощо. У висліді копіткої роботи зазвучала у повну силу на виставці українські дитячі, жіночі, чоловічі сорочки, як високомистецькі твори. Про такі виставки музейники-фахівці говорять, що вони грамотні в науковому і експозиційному пляні.

Важливо, що на основі виставки проведено цілий ряд заходів: відкриття, обговорення, льотерія, екскурсоведення, тощо. Доповідь про українські народні сорочки, їх мистецькі цінності, еволюцію в історичному аспекті, льокальні різновидності зробила Люба Волинець. Вона закцентувала увагу на важливості дальшого розвитку народних художніх традицій в мистецтві професійного моделювання.

Учасники показу народного одягу в Гантері 18-го серпня 1991 року.

Справжнім святом мистецтва став організований тим же Культурним Центром показ народного одягу 18-го серпня з залях гражди. Це оригінальне продовження виставки. Йому передувало продумане підготування. Відповідала за показ моделей Лариса Зєлик. Впродовж місяця хата Зєликів була своєрідною лябораторією пошуків, вивчення, дослідів. Тут була виставка прикрас, виготовлених Ларисою Зєлик з бісеру. За композицією, орнаментом, кольоритом вони переконливо засвідчили: живуть і розвиваються давні традиції такого виду декоративного народного мистецтва України, як прикраси, гармонійно узгоджені з ансамблями одягу. Логічно, що на базі виставки проводились практичні зайняття-курси з виготовлення бісерних прикрас. При цьому в хаті Зєликів поступово збирали одяг з різних районів України. Приходили жінки, дівчата, діти. Вони оглядали народний одяг, приміряли, вивчали його композиційні закономірності і манери ношення. Відповідно до зовнішності вчилися демонструвати народний одяг. Було продумане все до деталей, аби правдиво показати мистецьку досконалість окремих ансамблів одягу: складних головних уборів, плечевого, поясного, погрудного, верхнього вбрання, взуття та прикрас.

На заняттях писанкарства.

Послідовно виходили на постамент діти, дівчата, жінки, демонструючи одяг Київщини, Полтавщини, Полісся, Волині, Поділля, Холмщини, Бойківщини, Гуцульщини, Лемківщини та ін. Особливо образно виглядав весільний одяг молодої з Гуцульщини, який демонструвала Софія Зєлик (позичений в Немидори Білан), барвистий одяг Київщини (позичений в п. Бражник) та ін. Кожен ансамбль одягу виділявся своїми відмінними мистецькими рисами. На закінчення демонстрування одягу вийшов хлопчик Олекса Казанова, одягнений в одяг малого гуцулика з мосяжним топірцем. Гідно пройшовся, ніби закликаючи всіх присутніх в залі: „Подивіться, оцініть і подумайте, що зробити, щоб дальше розвивати багатющі мистецькі традиції нашого народу".

Дійсно, була можливість ще раз оглянути український народний одяг як ансамблевий вид декоративно-прикладного мистецтва, як вид матеріяльної і духовної культури народу. Аналіз його льокальних різновидностей зробила Люба Волинець. Показ народного одягу був науково обґрунтований, емоційно святковий.

Український народний одяг завжди показував світові творчі сили і здібності народу. Беззаперечне значення мають всі форми і методи роботи щодо розвитку його багатющих мистецьких традицій, внесення здобутків культури українського народу у світовий науковий обіг.

Раїса Захарчук-Чугай

І. Калинець в УНІГУ

(ФКУ, І. Лабунька). — Під час Літньої школи україністики (ЛШУ) в Гарварді загостила до Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ) відома письменниця Ірина Калинець, колишній політичний в'язень. Першого дня перебування в Гарварді, Ірина Калинець, депутат Верховної Ради України та голова Управління народної освіти Львівської области, мала нагоду побачити театральну виставу студентів Літньої школи україністики „Радіо Вічність" під режисерством Вірляни Ткач. Цього року понад 60 студентів з 17 стейтів Америки, трьох провінцій Канади, з України і Росії були учасниками 21-ої сесії цієї літньої програми.

Після театрального виступу студенти мали змогу особисто познайомитися з І. Калинець, поділитися з нею своїми враженнями з Літньої школи україністики в Гарварді та дискутувати про ситуацію в Україні.

На другий день Ірина Калинець разом з Валентиною Стрілько, директором української школи в Київській області, виступили в семінарній кімнаті УНІГУ з доповідями про стан і питання освіти в сучасній Україні. Проф. Григорій Грабович, директор УНІГУ, офіційно прийняв гостей-доповідачів, а програмою вечора проводила д-р Наталія Пилип'юк, директор літньої школи україністики і співробітник УНІГУ. У переповненій студентами, професорами і громадою кімнаті під час доповідей виринули різні питання і перспективи, між іншими: концепція національної школи в Україні, вагомість друкування нових підручників історії України, щоб заповнити прогалини у цій ділянці, як і питання освіти росіян в Україні. На останнє питання І. Калинець відповіла, що всім меншостям належиться рівноправність. Росіяни далі мають право розвивати освіту російською мовою. Натомість українці, які бажають вчитися в українських школах, примушені це робити в переповнених приміщеннях і по групових денних чергах, а російські школи майже порожні, особливо тепер, коли є можливість посилати дітей до українських шкіл, хоч приміщення таки в руках росіян.

Варто підмітити, що — як вони самі висловились — суттєва ціль приїзду Ірини Калинець та Валентини Стрілько полягала в тому, щоб звернутись до УНІГУ за порадою та нав'язати відповідні контакти для обміну думок у справі освітніх реформ в сучасній Україні. Конкретно, хоч вже появилися нові підручники, досі бракує відповідних друкарських приміщень та засобів на дальше продукування відповідних шкільних матеріялів.

УНІГУ, як один із передових українських наукових інституцій, завжди готовий допомогти в таких справах відповідно до своїх спроможностей. Прикладом цього є сучасна Програма Дослідження Демократизації в Україні у Школі Політичних Наук ім. Дж. Ф. Кеннеді та УНІГУ, головою якої є проф. Г. Грабович, директор УНІГУ.

Виступ, включно з питаннями та дискусією, тривав майже три години, після якого проф. Г. Грабович від УНІГУ та д-р Наталія Пилип'юк від ЛШУ щиро подякували гостям з України за цінні та інформативні доповіді.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ПЕТРО БРИКАЙЛО член УНС Відд. 192-го Т-ва „Запорозька Січ" в Геркімер, Н.Й. помер 27-го червня 1991 року на 73-му році життя. Нар. 1919 року в Геркімер, Н.Й. Членом УНС став 1958 року. Залишив у смутку сина з дружиною і внуками, та брата і братову. Похорон відбувся 1-го липня 1991 року на цвинтарі української православної церкви Св. Марії в Геркімер, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Відділу

МИКОЛА ШУЛЬЦ член УНС Відд. 349-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Менвілл, Н.Дж. помер 29-го серпня 1991 року на 80-му році життя. Нар. 13-го серпня 1911 року в Кам'янці-Подільському, Україна. Членом УНС став 1946 року. Залишив у смутку дружину Галину, сина Миколу і троє внуків та ближчу і дальшу родину в Америці. Похорон відбувся 3-го вересня 1991 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Захарко, секр.

Д-р ВОЛОДИМИР КОРОПЕЙ, член УНС Відд. 245-го Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н.Дж. помер 10-го серпня 1991 року на 78-му році життя. Нар. 1912 року в Хирові, Україна. Членом УНС став 1956 року. Залишив у смутку дружину Уляну з дому Савула, доньку Зориславу Кузик з мужем і внуками — Володарем і Андрієм, сина Романа з дружиною і внуками — Олександрою і Катериною та ближчу і дальшу родину в ЗСА і в Україні. Похорон відбувся 14-го серпня 1991 року на цвинтарі св. Марії в Трентоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Мартиненко, секр.

ЮРІЙ КУЯН член УНС Відд. 292-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш. помер 8-го липня 1991 року на 70-му році життя. Нар. 1913 року в Дубні, Ланцут, Україна. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Юлію, дочку Марію з мужем Анатолем, синів — Теодора з дружиною Жанет, Юрія з дружиною Оксаною, Іван з дружиною Катериною; семеро внуків; брата і сестру в Україні. Похорон відбувся 10-го липня 1991 року на цвинтарі св. Ядвіґи в Дірборн Гайтс, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Стелла Федик, секр.

ВОЛОДИМИР ВАРВАРІВ член УНС Відд. 397-го Т-ва ім. св. Ольги у Філядельфії, Па. помер 18-го серпня 1991 року на 77-му році життя. Нар. 31-го березня 1914 року. Членом УНС став 1958 року. Залишив у смутку дочку Дору Винницьку з родиною і сестру Марію Сухар з родиною. Похорон відбувся 23-го серпня 1991 року на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа